

Arrest

nr. 105 293 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2012. Beide beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2008 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 24 september 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden

geweigerd. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 22 005 van 26 januari 2009 verwierp de Raad het beroep van verzoeker.

Op 24 februari 2009 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

Op 22 april 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 11 mei 2010 werd deze tweede asielaanvraag niet in overweging genomen en ontving verzoeker een bijlage 13quater.

Op 1 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 – 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de aanvulling van Meester B. S. dd. 22.05.2012 bij de aanvraag dd. 01.06.2011 werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: (...) te 2000 Antwerpen. Dat na woonstcontrole uitgevoerd door de Lokale Politie van Antwerpen op 05.08.2012, 12.08.2012, 21.08.2012, 04.09.2012 en 21.09.2012 gebleken is dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkene niet het adres van zijn nieuwe verblijfplaats mededeelde aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. Aangezien ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op voor wat betreft het beroep in zoverre het werd ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2012.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blikken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris terzake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen merkt de Raad op dat het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en bijgevolg dient de Raad dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en deze artikelen van het EVRM.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet verblijft op het opgegeven adres. Verzoeker stelt dat hij op het ogenblik van de aanvraag in Luik woonde en dat hij per aangetekend schrijven van 22 mei 2012 verweerder op de hoogte heeft gebracht van zijn adreswijziging. Verzoeker betwist de vaststellingen van de politiecontroles. Hij stipt aan dat hij op het opgegeven adres wel degelijk post ontvangt van zijn raadsman. Tevens stelt hij aan dat de vaststelling van verweerder dat het bewijs ontbreekt dat hij daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft, niet strookt met de vaststelling dat hij in België wordt opgevolgd voor zijn psychiatrische problemen. Hij duidt er ook op dat hij zelf de beslissing is gaan afhalen bij de stad Antwerpen. Verzoeker is van oordeel dat al deze feitelijke gegevens aantonen dat hij wel degelijk in België verblijft. Daarnaast wijst verzoeker op een attest van CAW De Mare waarin bevestigd wordt dat verzoeker in hun centrum verblijft. Verzoeker meent dat de argumentatie van verweerder zowel in feite als in rechte grondslag mist. Verder wijst verzoeker er op dat hem ook een verwijderingsmaatregel werd afgegeven zonder dat zijn medische problematiek ten gronde werd onderzocht. Hij is van oordeel dat dergelijke verwijderingsmaatregel artikel 3 van het EVRM dreigt te schenden. Verzoeker benadrukt dat hij in Somalië geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen. Hij stelt dat de gezondheidszorg in Somalië beperkt is en verwijst hierbij naar hetgeen hij in zijn aanvraag betreffende een medische regularisatie heeft opgemerkt. Verzoeker besluit dat aangezien er in de verwijderingsmaatregel op geen enkele manier gewag wordt gemaakt van zijn medische problematiek, de motiveringsplicht geschonden wordt.

Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt bij lezing van het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissingen aangezien hij de motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en meent dat de motivering van de tweede bestreden beslissing niet afdoende is. Hiermee lijkt te zijn voldaan aan het normdoel van deze bepalingen, met name dat de motivering in rechte en in feite verzoeker moet toelaten te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen.

Waar verzoeker inhoudelijk kritiek levert op de bestreden beslissing of meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, doelt hij op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet en stelt dat de aanvraag van verzoeker niet het adres van de feitelijke verblijfplaats in België bevat.

Artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend waarbij hij heeft aangegeven in Luik te wonen. Zoals in de motivering van de bestreden beslissing wordt aangegeven heeft de advocaat van verzoeker op 22 mei 2012 aan verweerder meegedeeld dat de feitelijke verblijfplaats van verzoeker gewijzigd was, met name naar de J.(...) te Antwerpen. Op 20 juni 2012 heeft verweerder een brief gestuurd aan de burgemeester van de stad Antwerpen met de vraag om dringend mee te delen of verzoeker effectief op het opgegeven adres verblijft. Er wordt aan de burgemeester gevraagd om hiertoe een wijkagent ter plaatse te sturen en een kopie van zijn woonstverslag naar verweerder te sturen. Tevens wordt er op gewezen dat het een uitgebreid politieverlag dient te zijn met vermelding van de data waarop de woonstcontroles werden uitgevoerd, het verslag van een eventueel buurtonderzoek of bevraging en het al dan niet ingaan van de betrokkene op de uitnodiging om zich aan te bieden bij de gemeente.

In het administratief dossier is een verslag van een onderzoek naar de reële verblijfplaats terug te vinden. Hierop wordt aangegeven dat de wijkagent op 5 augustus 2012 om 12u30 langs is geweest, alsook op 12 augustus 2012 om 10u25, op 21 augustus 2012 om 12u07, op 4 september 2012 om 11u30 en op 21 september 2012 om 12u15. Verzoeker werd op geen enkel ogenblik aangetroffen. Verder stelt de wijkagent in zijn verslag dat er geen naam op de bel staat en dat volgens een aanwezige appartementsbewoner betrokkene niet woonachtig is op het adres. Hieruit concludeert de wijkagent dat verzoeker niet zijn hoofdverblijfplaats heeft op het opgegeven adres.

Verzoeker betwist niet dat er vijf negatieve woonstcontroles zijn uitgevoerd. Verzoeker stelt dat hij wel op het adres verblijft en verwijst hiervoor naar het gegeven dat hij op dit adres de post van zijn raadsman ontvangt. De Raad kan enkel vaststellen dat zulks een loutere bewering is die niet gecontroleerd kan worden aan de hand van de voorliggende stukken. Met dergelijke bewering toont verzoeker geenszins aan dat de beoordeling van verweerder, met name dat het adres dat bij de aanvraag werd opgegeven, niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België is en welke gestaafd wordt door een verslag van de wijkagent betreffende een controle naar de reële verblijfplaats van verzoeker, kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad is van mening dat verweerder uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

In zoverre verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist waar gesteld wordt dat het bewijs ontbreekt dat verzoeker daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft en waarbij verzoeker een aantal argumenten aanbrengt waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat hij wel degelijk in België verblijft, stelt de Raad vast dat uit de lezing van het geheel van de motieven voldoende duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing zijn aanvraag onontvankelijk verklaart omdat het adres dat door verzoeker werd opgegeven in zijn aanvraag (en later doorgegeven adreswijziging) niet strookt met zijn feitelijke of effectieve verblijfplaats en niet omdat hij niet daadwerkelijk in België verblijft. Hierbij wordt in de bestreden beslissing duidelijk verwezen naar de juridische grondslag en wordt heel duidelijk gesteld *“de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats”* en *“het in de aanvraag opgegeven adres (stemt) niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkene niet het adres van zijn nieuwe verblijfplaats meedeelde aan onze diensten”*. Het enkele feit dat verweerder in de bestreden beslissing ook nog stelt dat het bewijs ontbreekt dat verzoeker daadwerkelijk in België verblijft, is niets meer dan een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat het in de aanvraag opgegeven adres niet overeenstemt met het adres van de feitelijke verblijfplaats. Hoe dan ook kan uit de stukken van het administratief dossier niet afgeleid worden waar verzoeker daadwerkelijk verblijft en dus ook niet of hij daadwerkelijk in België verblijft. Het loutere feit dat hij in België wordt opgevolgd voor zijn medische problemen en hij zijn beslissing gaan afhalen is bij het stadsbestuur is uiteraard geen bewijs dat men in België verblijft. Het toont hoogstens aan dat verzoeker op bepaalde ogenblikken in het land aanwezig is. En schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar een attest van CAW De Mare waaruit blijkt dat hij sinds kort in het centrum verblijft, wijst de Raad er op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing beschikte om tot deze beslissing te komen. Het stuk waarnaar verzoeker verwijst, dateert van na de bestreden beslissing, waardoor het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, noch toont hij een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wijst verzoeker er op dat dit de motiveringsplicht en mogelijks artikel 3 van het EVRM schendt omdat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met zijn medische situatie.

Zoals reeds werd gesteld onder het kopje ontvankelijkheid, wijst de Raad er op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM.

In haar nota met opmerkingen wijst de verweerder op de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 van het EVRM en stelt hij dat de situatie van een ernstig zieke zeer uitzonderlijk moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verder stelt de verweerder dat verzoeker geenszins verplicht is terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij zijn medische elementen kan laten gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten.

In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan het volgende gelezen worden : *“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)”* (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Verweerder lijkt dit standpunt bij te treden nu hij in zijn nota met opmerkingen een uiteenzetting geeft betreffende de rechtspraak van het EHRM in zake artikel 3 van het EVRM. De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat *in casu* op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie

uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Verweerder gaat pas voor het eerst in de nota een onderzoek doorvoeren naar artikel 3 van het EVRM. Dit is echter een *a posteriori* onderzoek. Hiermee vermog verweerder niet het gebrek aan motivering van de bestreden beslissing recht te zetten.

Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Shengengrondgebied. De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf. Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker.

De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is opnieuw een *a posteriori* argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn *in casu* zal worden toegekend. Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken, zelfs niet impliciet, de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel tegen de verwijderingsmaatregel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2012 wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU